

سیطره همه جانبه سنت بر تمام اجزای زندگی روزمره همواره منشا تأثیرات عمیق و ماندگار بر خودآگاه و ناخودآگاهمان بوده است، ذات غیر منعطف، خشن و مطلق گرای سنت با ایجاد شرایط خاص خود همواره خاطراتی گاه تلخ و خشن در ذهنمان به یادگار گذاشته است.

اما با گذشت زمان و تغییر شرایط و کمرنگ شدن تدریجی نشانه های سنت حسی از تهی شدن، همسان شدن و گم شدن در جامعه مدرن امروزی ما را به سمت احیای همان خاطرات تلخ، خشن و گاه مالیخولیایی سوق می دهد و این بار به اختیار خویش برای لمس خاطرات حک شده در ناخودآگاهمان در مکانی که رو به نابودی است به ملاقات می آییم؛ اما نابودی در اینجا تنها مختص مکان نیست، مرور زمان و تن دادن به سنت از درون خود ما آغاز میشود. یک نابودی که آنچنان تدریجی است که تنها زمانی با تمام وجود حس میکنیم که ما را از آن خودش کرده باشد، چیزی ما را از آن خودش کرده که خودش رو به نابودی است. اینجا ما مکانی را تعریف میکنیم که پیش از این در ذهنمان تعریف شده است و به ثبت رسیده و چه بخواهیم یا نخواهیم در وجودمان سند خورده است در فضایش سند خورده ایم و به تصویر کشیدنش تنها تلاشی است که تسلیم شدن را به بازی گیریم. سنت ما را تسلیم کرده است و زمان در حال تسلیم کردن سنت است، پس زمان ما را تسلیم خواهد کرد.

مرتضی قاسمی شیلسر

اسفند ۱۳۹۱

The Absolute dominance of tradition in every part of our quotidian lives has always been a source of profound influence both in our conscious and our subconscious .The inflexible, violent, and totalitarian nature of tradition, occasionally leaves us with bitter memories by putting us in difficult situations. But with the passing of time and gradual fading of the traces of tradition .A feeling of emptiness ,homogeneity ,and being lost within today's modern society urges us to revive those very same melancholic memories. Thus, in order to get more in touch with memories that were blueprinted onto our subconscious ,we have consciously decided to meet them in a place that nearing its naught.

But the naught is not specific to a place. The passage of time and return to tradition begins from within us. This annihilation is so gradual that we only feel it in its entirety once it has completely possessed us. But our possessor is facing naught itself. We define a place, which has been endeavor to humiliate this surrender. Tradition makes us surrender and it surrenders to time itself, thus time is ultimately the one we surrender to.

Morteza Ghasemi

February 2013